

« И защо това ?

« — Защото злочестийтъ, който е издълбалъ тия редове, отсѣденъ на смъртъ за убийство съсъ намѣрение, раскае се за безбожието си, [и ме накара да му се обрекж да имамъ зарадъ него тая милость.

« — Богъ да го прости ! извикахъ азъ; а каква му бѣше вината ?

« — Като не можилъ да убие неприятельтъ си, усмъртилъ, за отмъстенъе, сына му, най хубавото дѣте на свѣтътъ.»

Потреперяхъ отъ страхъ. Може ли човѣкъ да бжде толкова звѣръ ? И едно таквози страшило търсяло съсъ езикътъ си гърдостъта на единъ човѣкъ по-горенъ отъ човѣшкитѣ страсти ! Да направи да умре който не е виновенъ ! едно дѣте !

Запрѣнъ, тѣй да кажѣж, въ тѣмнотитѣ, и въ една тѣмница пълна съсъ мръсотии, лишенъ отъ съдружеството на мѣничкото ми нѣмо, бѣхъ натрупанъ отъ тѣга. Съдѣхъ цѣли часове на прозорецътъ, който гледаше у една галерия, а отъ татъкъ виждахъ край отъ на дворътъ и прозорецътъ на напрѣшната ми тѣмница. Кой ме наслѣди тамъ ? Тамъ съгледвахъ единъ човѣкъ, на когото честитѣ стѣпки обаждахъ смѣщенъето на умътъ му. Два или три дни послѣ, видѣхъ че му позволили да пише, и тогава стоеше цѣлъ день до една маса.

Най-послѣ го познахъ. Излизаше отъ тѣмницата си, съдруженъ отъ единъ секондино; ходеше да го испитватъ : той бѣше Мелкноре Джоя.

Скъса ми се сърдцето за него. « И ти ли, изви-